

Poșta literaturii dramatice

DUMITRU SULIMAN — Craiova : Textul dumneavoastră **Profetul** — subintitulat „dramă în două acte” — s-ar vrea, în ultimă instanță, o tragicomedie anti-mistică. Din păcate el este destul de tulbure, eteroclit adică, bineînțeles până la intrarea în scenă a energicului milițian care îi strigă personajului Popa în față : „Sinteți vinovat, domnule !” Discuția Dracului cu Umbra și cu Profetul face parte dintr-un alt registru. Statueta de lut pe care Profetul o plămădește și dorește, conform ritualului mitic, s-o însuflețească, ne amintește de rabinul din acea Pragă medievală care „construise” un Golem, uriaș de lut care, înviat la dorință, se dovedește malefic. Umbra, ipostază a Demiurgului, îi reamintește Profetului cutezător că el însuși este de lut : „Privește-ți chipul : calci pe el”. Cît despre calitatea lui Panțache de măgar al Edenuului (care „avea datoria de a se lăsa încălecat de trei ori pe zi de către Adam...”) și totodată „spion” (care „zilnic întocmea referate cu privire la viața intimă a celor două păpuși și le transmitea, prin telepatie, Domnului”) nu putem spune nici mai mult nici mai puțin, decît că ne trimite la unele scrieri bogomilice și vom consemna acest „personaj” ca atare. Vă așteptăm cu alte propuneri.

ION MIROIU — Timișoara : Dumneavoastră ne sesizați că profesorul de literatură a numit un actor (dintr-o piesă jucată la Național și comentată

la clasă) mai întîi **tritagonist** și apoi, în finalul lecției, **protagonist**. Ați consultat dicționarele și ați aflat că tritagonist era numit actorul care deținea rolul al treilea în teatrul antic grecesc, în timp ce protagonist era numit actorul care juca rolul principal.

Cu îngăduința dumneavoastră vom adăuga și noi că actorul care interpreta personajul al doilea ca importanță în piesă era numit, desigur, **deuteragonist**. Istoricii literaturii universale au stabilit că deuteragonistul ar fi apărut pentru prima dată la Eschil, iar tritagonistul — la Sofocle.

Bineînțeles, profesorul dumneavoastră n-a săvîrșit neapărat o greșeală numindu-l pe actor și protagonist, întrucît, în accepția contemporană, termenul are o sferă mai largă, în legătură cu actorii ale căror roluri reprezintă inima intrigii și acțiunii.

VASIL I. OVIDIU — Baia Mare : **Dosar de pensionare** ar fi putut fi o comedie promițătoare. Șefa comisiei de pensionare îi suspectează pe pretendenți ca fiind falși bolnavi. De aici comicul. Din păcate personajele din lumea mdicală, inclusiv șeful venit în control, au o mentalitate „șperțarească” : aceasta coboară miza — și așa minusculă — în vulgar și desuet. Cît privește construcția dramatică, este un capitol la care trebuie să perseverați.

VICTORIA GAVRILESCU — Constanța : Numele dumneavoastră a

circulat în teatrul pentru păpuși. Am citit cu interes **Răpitorul de foc**, în care dramatizați înțimplările din jurul magnificului personaj Prometeu, înfruntarea lui cu Zeus, pedepsirea prin pironirea de stîncă... Într-adevăr, rigorile mitului sînt bine articulate. Bibliografia mitografică pe care ați parcurs-o și pe care ne-ați trimis-o împreună cu textul a fost într-adevăr asimilată. Soluția prăbușirii Olimpului (prin incitarea la revoltă a beneficiarilor focului răpit) echilibrează excelent finalul. Din păcate, din punct de vedere dramaturgic, va trebui să reluați piesa. În stadiul estetic la care se află la ora actuală, textul are o încărcătură textustă prea mare, amintindu-ne obligatoriu de reușite, dar realmente certe, din secolele trecute, în special epoca romantică. Poate că ar trebui să vă adresați unui regizor care să vă ajute în asimilarea limbajului scenic modern. Oricum, încercarea dumneavoastră e temerară și o semnalăm în această ipostază. Vă rugăm să ne trimiteți și alte partituri pentru a ne edifica suficient.

MAI TRIMITEȚI : Grigore Toloacă — București. DEOCAMDATĂ NU : Noru Eftimie — Iași ; Ioan Gându — Cluj ; Vasile Marincaș — București.

Paul TUTUNGIU

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ.